

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐρυθροῦ καπηλείου

Ἐλένη Γεννάρης...
Ἐξω χιονίζει...

'Ο δυνατός ἄνεμος ποὺ φυσάει κάνεις τὶς νιφάδες τοῦ χιονιού νά στριφογυρίζουν ἀνάερα σάν λευκά σάβανα, τὰ δέντρα τοιζούνταν, ἀκούγονται ἀπὸ μικροῦ τὰ οὐριάσματα τῶν λίνων καὶ τῶν τσακαλιών.

Μέσα στὸ σποτάβι, ἀνάμεσα στὰ ψηλά, γέρικα δέντρα, διακίνεταισα σάν τρομερός γίγαντας, ὁ παλήος ἀ-

κατάλυτος πύργος τῶν Βιλλανδρῶν.

Τὰ παράθυρά του εἶναι φατισμένα. Σκέπει φαίνονται νά κινοῦνται μέσα στὸν μεγάλους θαλάμους...

Κάποιο σκυλί οὐριάζει λυπητερὸν στὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου κήπου...

Κάτι τοπατούσαντο στὸν πύργο τῶν ἑνδόξων Βιλλανδρῶν;...

'Ο γηραιός μεγάλος, ὁ ἡρῷος καὶ πανένδοξος κόμης Γασπάρος Βιλλανδρῶν πεθαίνει...

Επαλούμενος στὸ ψηλὸν εὑρύχωρο κρεβήτι του, χλωμός καὶ ἀκίνητος, μόλις ἀναπνέει...

Γύρω του εἶναι μαζευμένοι δλοι οι εὐγενεῖς τῶν περιχώρων, δλοι οἱ γηραιοὶ θεούποντες τοῦ πύργου. Σιωποῦν, σταυροκοποῦνται καὶ κλαίνει!

Πλάι στὸν μεγιστάνα ποὺ ψυχορραγεῖ, γονατισμένη κοντά στὸ κρεβήτι του κλαίει συγαλλιὰ μιὰ ἵσασθη νεράιδα, μιὰ πεντάμορφη ἡ κόρη τοῦ Γασπάρο Βιλλανδρῶν, ἡ Ἀρτέμις Βιλλανδρῶν. Γονατισμένος πλάι στὴν Ἀρτέμιδα προσεύχεται με βουσκαμένα τὰ μάτια, ἔνας κομψός καὶ ὑπερήφανος ἵπποτης. Εἶναι ὁ "Ἀννας Μονμορανσί, ἐνὶς ἀπὸ τοὺς πειδὸν μεγάλους εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας, ἀρραβωνιαστικὸς τῆς δεσποινίδος Βιλλανδρῶν. Ἀγαποῦνται ἀπὸ καιρὸν ἀγαποῦνται στεριώτικα, ἀγαποῦνται παράφορα...

'Ο ψυχορραγῶν μεγιστάνα κάποιον κάπου τὰ μάτια του καὶ σίγχει βλέπεια λιτρείας πόρος τὴν κόρην του. Κυττάζει καὶ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ποὺ μένει γονατισμένος πλάι της, καὶ φαίνεται ἀνακονφιζόμενος. "Ο "Ἀννας Μονμορανσί θὰ εἶναι ὁ προστάτης τῆς λατρευμένης του Ἀρτέμιδος, διὸν πεθάνη. Θά γίνη σύγχρονός της. Θά τὴν προστατεύῃ, δὲν θὰ μείνῃ ἔρημη στὸν κοσμό...

Κυττάζει ἀκόμη ὁ Γασπάρο Βιλλανδρῶν τοὺς παληοὺς τοῦ συμπολεμιστᾶς ποὺ εἶναι συγκεντρωμένοι τριγύρῳ του καὶ ἵνανακλίνει τὰ μάτια του γὰρ νά θυμηθῇ ἵνας παλῆς μάχες, παλήον, ἥρωισμον καὶ θριάμβους... Ἐξαρπάζει ἵνανακλίνει τὰ μάτια του, ἀπλώνει τὰ χέρια του καὶ ἤπτει τὸ τιμῆ-

μένον σπαθὶ του:

— Δῶστε μου τὸ σπιθῆ μου! Θέλω νά πεθάνω κρατῶντας το στά χέρια μου...

Τοῦ δίνοντο τὸ περίφημο σπαθὶ του, φιλεῖ τὴν λαβὴ του, τὸ σφίγγει στὴν ἄγκαλι του καὶ ἔπειτα γρούζει πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα καὶ τὸν Μονμορανσό:

— Παιδία μου, τοὺς λέει, μπαίνεται στὴ ζωὴ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔγινε φεύγω. Ἀγαπηθῆτε! Ἀφοσιωθῆτε ὁ ἔνας στὸν ἄλλο. "Ο κόσμος εἶναι κακός. "Υπερσούσιθε ἐναντίον τῶν μοχθηρῶν καὶ τῶν ἐπιβολῶν μὲ τὴν ἀγάπη τας. "Ἀννα Μονμορανσί, παιδί μου, δρακόσιον πώς θ' ἀγαπᾶς καὶ θὰ προστατεύῃς τὴν λατρευμένη μου Ἀρτέμιδα, τὴ γυναίκα σου!

— Σας τὸ ὄφελος ματέρα μου! λέει μὲ συγκινημένη, φωνὴ ὁ "Ἀννας.

'Ο Γασπάρο Βιλλανδρῶν εὐχαριστεῖται. "Ετσι εἶναι ήσυχος τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς τερομορφίας, τῶν ἀρ- παγῶν καὶ τῶν φόνων. "Η κόρη του ἔχει προστάτη.. "Απλώνει τὸ ἀδύνατο χέρι του στὸ κεφάλι τῆς Ἀρτέμιδος του καὶ συνεχίζει:

— Καὶ σὺ παιδί μου, ἀγαπημένη μου "Ἀρτέμις, δρκίσου πῶς θ' ἀγαπᾶς καὶ

θὰ σέβεσαι καὶ θὰ ὑπακούης τὸν σύζυγο σου...

— Τὸ ὄφελος ματέρα μου! ἀποκρίνεται ἡ "Ἀρτέμις καὶ ἔσπαιε στὲ φρήνους.

— Καὶ τώρα ἄγκαλιάστε με παιδιά μου!.. "Ἄγκαλιάστε με, ψυθυνθεῖ ὁ ἔτουμαντος μεγιστάν.

"Η "Ἀρτέμις καὶ ὁ ἔπιμοθος τοὺς σφίγγει μὲ τὶς δυνάμεις ποὺ τοῦ ἀπομένουν, τοὺς φιλεῖ καὶ ἔπειτα προστάζει :

— Εἰλαι ἔτοιμος!... "Ἄς εἰσέλθῃ ὁ ιερεὺς νά παρασταθῇ πλάι μου ἐνῶ θα πεθαίνω...

"Ο ιερεὺς τοῦ πύργου εἰσέρχεται. Σκύβει, φιλεῖ τὰ χέρια τοῦ ψυχορραγούντος πούχουν ἀρχίσει νά παγώνουν, καὶ λέει πνιγκόνενος ἡ τοῦ πάντας λυγμόν:

— Ἄπολύ ω σε εἰς τὸ δύναμα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.. ἀμήν!...

"Αμήν!... ψυθυρίζουν καὶ οἱ γύρω στὸ κρεβήτι τοῦ ἔτουμαντος συγκεντρωμένοι εὐγένεις καὶ θεράποντες.

"Ο ἔτουμαντος ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ιερέως. Σφίγγει μὲ τὸ ἔνα του χέρι τὸ σπαθὶ του, κρατάει μὲ τὸ ἄλλο ἐνα φιλικιστένιο σταυρὸ πάνω στὸ στήθος του, τινάζεται, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ λέει :

— Ιδού ἔγα!...

— Επειτα μένει ἀπλίνητος. Τὰ χέρια του παραλάνουν... Τὰ μάτια του θολώνουν...

"Ο κόμης Γασπάρο δὲ Βιλλανδρῶν ἀπέθανε!... ***

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς ἔνα δυνατὸ καὶ γρήγορο κάλπασμα ἀκούεται ἔξη ἀπ' τὸ πύργο.

"Ενας καβαλλάρης διπλωμένος στὸ μανδύα του ὡς ἐπάνω, φτάνει ἀπὸ πολὺ μακρὰ καθὼς φαίνεται. Τ' ἀλογὸ του εἶναι γεμάτο λάσπες ὡς ἀπάνω. Ἀφοῖ βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του καθὼς δαγκώνει τὸ χαλινάρι. Τὰ φουθούνια του ἀχνίζουν. Καβαλλάρης καὶ ἀλογὸ είνε γεμάτοι χιώνια...

"Ο καβαλλάρης σταματάει στὴ μέση τῆς πλακόστρωτης αὐλῆς τοῦ πύργου, φωναζει τοὺς ὑπηρέτες, μὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. "Η σιωπὴ ποὺ ἀπλώνεται γύρω τὸν πραξενέα.

"Ο ἔνος δέδεται τὸ ἀλογό του σ' ἔνα κρέκο καὶ ἔχιτηπης τὴν πόρια του πύργου.

"Ενας γεραλαῖος ὑπηρέτης παρουσιάστηκε τοτε. Ἐχαιρέτησε τὸν ἄγνωστο καὶ τοῦ εἰπε :

— Καλῶς ἡλθατε στὸν πύργο, εὐπατρίδα μου. "Ἄν και ὁ σεβαστός μου κύριος, δὲ κόμης Γασπάρο πέθανε πρὸ δύλιγον, ὡστόσο οἱ φιλοσύνια παραμένεναι πάντοις ὡς ἔνα ιερὸν καθήκον για τὸνπύργο τοῦΒιλλανδρῶν.

"Ο ἔνος, τὸτε γονατίσει καὶ ψιθύρισε μιὰ ποσευχή. Σὲ λίγες στιγμὲς οηκωθήκε καὶ δὲ γεννούντας δείχνοντας τοῦ πυρὸς τέλαι, ὅπου δέκαιες γέφυρα, ἔξακολούθησε.

— Εὔαρεστηήτε νά καθήστε κοντά στὴ φωτιά, εὐπάτριδά μου. Προηγουμένως δυώς ἐπιτρέψατε μου νὰ σᾶς απαλλάξω ἀπὸ τὸ μανδύα σας ποὺ εἶναι γεμάτος ἀπὸ κιόνια.

— Εὔχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ ξένος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὧδα ἀκόμα γιὰ νάνταστυθῶ.. "Ά-

ποκρίσου μου, σε παραγαλῶ, στὴν ἔρωτηση μου αὐτὴν: ὁ νεαρὸς βαρῶνος Μονμορανσί προσέκεται τὴν πότη τὴ στιγμὴ στὸν πύργο;

— Μάλιστα, αὐθέντητα μου.

— Λάβε τὸτε τὸν κόρη νά τὸν εἰδοποιήσῃς δτι ἔνας ἀγγελιοφόρος τοῦ νέου βασιλέως Φραγκίσκου τοῦ Α'. ἐπιθυμεῖ νά τὸν ἔτι

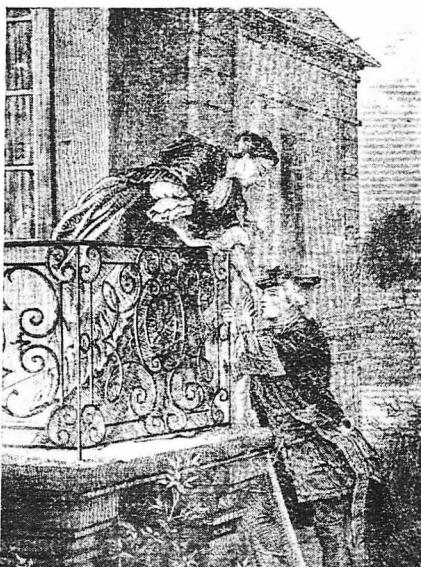
— Τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' φωνάξει ἔξαφνιασμένος καὶ περίτρομος δη γηραιός ὑπηρέτης. Μεγάλε Θεέ! "Ωστε πέθανε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς μας· Λουδοβίκος ΙΒ'.

— "Ολοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι θυητοί, ἀπήντησε δὲ γεννωστοῖς, καὶ μολονότι οἱ βασιλεῖς εἶνε οἱ ἐπλεκτοί τοῦ Θεοῦ, ὡστόσο καὶ αὐτοὶ ἔξακολούθησον νά εἶναι ἀνθρώποι καὶ ὑπόκεινται στὴν κοινὴ μοίρα δλων τῶν ἀνθρώπων.

— Συγκινημένος ἀπὸ τὰ ἐπίσημα αὐτὰ λόγια καὶ προπάντην ἀπὸ τὸ ὄφος τοῦ ξένου, ὁ Νεαρὸς Αλούσνος δὲ σκέψητε καθόλου νά ωρτήσῃ καὶ νά μάθῃ τὸ δύναμα τοῦ ἀγγελιοφόρου τοῦ βασιλέως.

II

"Ετερεξε ἀμέσως στὸ νεκρικὸ θάλαμο καὶ ἀνηγγείλεις τὸν νεαρὸ δρόζοντα Μεν-

Εἶχαν ἀγαπηθῆ θερμά, παράφορα...

μορανοί τὴν ἄφιξη καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἔνοντος.

— "Οσοι ἔρχονται ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως δὲν πρέπει νὰ περιμένουν, ἀπάντησε ὁ νεαρός βαρδώνος. 'Ναστόσο παρακάλεσε τὸν ἔνοντα εὐπατρίδην νὰ λάβῃ τὴν καλοσύνη νὰ μὲ περιμένη λίγα λεπτά.. Σὲ λίγο θὰ είμαι στὴ διάθεσή του.'

— Πηγαίνω, αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Θὰ τοῦ ἐπαναλάβω ἀκριβῶς; τὰ λόγια σου.

'Ο Πέτρος' Άλουνος κατέβηκε, μπῆκε στὴ χαμηλὴ αἰθουσα καὶ ξαναεῖπε στὸν ἔνοντα τὰ λόγια τοῦ βαρδώνου.

— Θὰ περιμένω, ἀπάντησε ἔκεινος. Καὶ τώρα, φίλε μου, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ φροντίζῃς γιὰ τὸ φτωχὸν μον ἀλογον ποὺ τρέμει ἀπὸ τὸ κρῦνο κάτω στὴν αὐλή, καὶ νὰ φέρεις καὶ σὲ μένα λίγο κρασί..

— "Ἐπερπει τὰ σᾶς τὸ εἶχα προσφέρει κιόλας, εὐπατρίδα μου, φώνας τοῦ ὑπηρέτης ταραγμένος. Συγχωνέστε με δώμας γιὰ τὴν παράλευψι μου αὐτήν... Σᾶς ξετεύω.. Τὸ ἔχασα, μέσα στὴν τόση μου λύπη.."

— Καταλαβάνω τὴ λύπη σου, φίλε μου, τὴ σέβομαι καὶ τὴ συμμερίζομαι, ἀπάντησε ὁ εὐπατρίδης.

— "Ἔτσος ἔχιοντες διαρκῶς. 'Ο βοριδᾶς φυσοῦσε δυνατός, μανιασμένος. 'Ακουγει κανεὶς τοὺς ἀνευδολεῖτες τοῦ πύργου νὰ τρίζουν καὶ τὰ κλαδῖα τῶν δέντρων ποὺ τὰ τσάκιζε ἡ δρμή τοῦ ἀνέμου.'

— "Οσαν δὲ τὸ Πέτρος ἔκαναγύρισε στὴ χαμηλὴ αἰθουσα, ἀφοῦ προηγουμένως είχε βάλει στοὺς σταύλους τὸ ἀλογον τοῦ ἀγγελιοφόρου καὶ είχε ἀνάθεσει σ' Ἑναντίον τοῦ τέλαιρος τὸν περιποίησή του, βοήκε τὸν ἔνοντα δρόμο πρὸς τὸ τέλαιρον τοῦ περιποίησή του, είπε

— "Ἡ ἀκινησία του τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται σὰν ἄγαλμα. Στὸ πρόσωπό του ἤταν ζωγραφισμένη μᾶλιστα εὐγενικὴ μελαγχολία καὶ μᾶλιστα εἰθεῖδε συλλογή.

— Ο Πέτρος δὲν ἐτόλμησε νὰ ταράξῃ τὶς σκέψεις του. Χωρὶς νὰ πῆ λεῖχη ἀπόθεσες ἀπάντη στὸ μεγάλο καρυδένιο τραπέζι τῆς αἰθουσῆς, ἐν ἀστμένιο ποτήρι, μᾶλιστα μποτίλια κρασί Εβρές, φωμὶ καὶ μερικὰ κρῦνα φαγητά.

— Ο εὐπατρίδης ψιθύρισε τότε στὸν ὑπηρέτη, ἔνα 'ενχαριστῶ', ἔριξε στὸ ποτήρι δυό δάχτυλα κρασί καὶ τὸ ἥπιε.

— Δὲν πεινάτε, αὐθέντα; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ ὑπηρέτης, βλέποντάς τον νὰ μὴ ἔγγιζε τὰ φαγητά.

— Εργάσα τὸ πρωτὶ, ἀπάντησε ὁ ἔνοντος. 'Εξ ἀλλού σήμερα ἔχουμε τὴ νηστεία τῶν Θεοφανείων.

— Μὰ τὸν ἔνοντα τὸν ἐφημέριο τοῦ πύργου μᾶς ἀκούσα πολλές φορὲς νὰ λέη δοι οἱ δούτισθοι είνε συγχωρημένοι κι' ἀν δὲν νηστέψουν.

— "Π ζωὴ δὲν είναι φίλε μου, παρὰ μᾶλιστα δοιοπορία κι' αὐτὴ μικρὴ ἡ μεγάλη! 'Ορίστε, δὲ κόμης Γασπάρο, ἔνας ἀπὸ τοὺς ἀνδρείους καὶ ποὺ ἐναρέτευς ἀνδρας τῆς ἐποχῆς μας, τελειώσε πρὸ δὲλιγον τῇ δικῆ του δούτισθα..

— "Ωτε γνωρίσατε τὸν κύριο μου;..."

— Βέβαια, ἀν καὶ ἡμονο κατὰ τοιάντα χρόνια νεώτερός του, δύστοσο ὁ κόμης Γασπάρο μοῦ ἔκανε πολλές φορὲς τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μ' ὑπονέστη ἀδελφό του.. 'Κ' ἔγω τὸν ἔσθεμονταν καὶ τὸν ἀγανόσυνα πραγματικά.

— Μά τότε, αὐθέντα μου, πρέπει νὰ ἔνωθητε καὶ σεῖς μὲ τοὺς ἀλλούς εὐπατρίδας ποὺ ἀνίστην αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ἀγιασμὸν τὸ σῶμα τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἀγάπητοῦ σας νεκροῦ.

— Θὰ τὸ ἔκανα μὲ δῆλη μοτ τὴν καρδιὰ ἀν δὲν φοβόμουν μῆπως παράξεις πρὸσοσδόκητη παρούσας μου τὴν πένθιμη συγκέντρωσή τους..

— "Ω, ἔλατε, ἔλατε, κύριε! Μὴ διστάσετε τὴν τελευταία αὐτὴ τιμὴ στὸν εὐγενῆ φίλο σας, ποὺ ἔχεις σῶμαν ἀγίους καὶ πέθανε σῶν ἥρωας..."

— Πολὺ ώραίο είναι αὐτὸν τὸ ἐπιτάφιο σου, γιὰ τὸν κύριο σου... 'Κ' ἔγω θὰ ηθελα ἔνα παρόμιο, ἀμα πεθάνω. 'Οδηγήσε με κοντά στὸ νεκρό, σὲ ἀκολουθῶ..

— 'Ο ὑπηρέτης βάδισε πρῶτος κι' ὁ εὐπατρίδης τὸν ἀκολουθοῦντος. Στὴν εἰσόδο τοῦ νεκρού ων θαλάπαιον, δὲ Πέτρος 'Άλουνος στάθηκε στὸ πλάι κι' ὑποκλίθηκε γιὰ νὰ περάσῃ ὁ βασιλικὸς ἀγγελιοφόρος.

— 'Ο τελευταίος, μόδις μπῆκε στὴν αἰθουσα, ὑποκλίθηκε, βαθειά. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἐφημέριος ἀπήγγειλε τὸν ἀκόλουθο ψαλμὸν τοῦ Δαυΐδ :

— 'Κύριε παντοκράτωρ, ὁ θεὸς 'Ισραὴλ, ψυχὴ ἐν στενοῖς καὶ πνεῦμα ἀκηδειῶν, κέραργαι πρὸς σέ. 'Ακουσον, Κύριε, καὶ ἐλέησον, δις ἡμάρτημεν ἔναντιον σου. 'Οτι σὺ καθήμενος στὸν αἰθωνα, καὶ ἡμεῖς ἀπολλύμενοι τὸν αἰθωνα..>

Μόλις δὲ ἴσθετος τελείωσε τὸν ψαλμό, δῆλοι οἱ παριστάμενοι, ποὺ ἤσαν γονατισμένοι, στηράθηκαν. 'Επήρχαν ὁ ἔνας μετὰ τὸν ἄλλο ἔνα κλαδί βασιλικοῦ, τὸ βούτηξαν μέσα στὸν ἀγιασμὸν καὶ ἔρωναν μ' αὐτὸν τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ, κάνοντας τὸ σταυρό τους.

— "Οταν ἥρθε ἡ ὥρα τοῦ ἔνοντος, αὐτός πῆρε τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ,

— Παραστάθηκε χθὲς στὸ θάνατο ἔνδις βασιλικός.. Παραστέκομαι πάλι σήμερα στὸ θάνατο ἔνδις μεγιστάνος τῆς γῆς... 'Ω, σκοτεινὸν πνεῦμα τοῦ θανάτου, εἴθε νὸν ἔνωσης μᾶλιστα τοῖς ψυχές μας μὲ τὶς ψυχές τοῦ βασιλεύος Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τοῦ κόμπτος Γασπάρο στόμα στὸν Παραδεισό, δύον πηγαίνοντας οἱ δικαίων καὶ οἱ ἀγνοί...

Τότε δὲ γέρος ἀρχων, ποὺ φοροῦσε τὴ μαύρη βελούδινη στολὴ καὶ φανόταν σῶν πρόγκηψη, ἔτεινε τὸ χέρι του πρὸς τὸν ἄγνωστο εὐπατρίδη καὶ τοῦ εἶπε :

— "Οποιος καὶ ἀνείστη σεῖς ποὺ ἔρχεσται ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, εἰχαριστᾶ γιὰ δλονες μας, ἀλλὰ ἐμεῖς εἰμαστε ἔκεινοι ποὺ πάμε νὰ συναντήσουμε πρῶτοι τὸν προσφίλη μας φίλο, τὸν διπλό τῷρα κλαδιέ, ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε τὴν ἰδιαὶ μ' αὐτὸν ἡλικια καὶ είμαστε δρμοί τουν..."

Καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του καὶ τοὺς ἄλλους εὐγενεῖς γιὰ τοὺς δόπιους μιλοῦσε, ἐπόδοθεσε, συνιστώντας τους :

— "Ο κόμης Ροδομέρος.. ὁ βαρδώνος Μοντινιάκι καὶ ἔγω ὁ πρεσβύτερος απ' δλονες είμαι ὁ δούλη Καζαλίς..."

— "Ο ἔνοντος ὑποκλίθηκε καὶ μὲ φωνὴ πολὺ χαμηλὴ, τὴν δόπια δρμούς τοὺς πολεμούσαντας τους:

— "Είμαι δὲ πιπότης Πέτρος ντε Τεράγη, μεγιστάν του Μπαγιάρο..

— Ακούοντας τὸ δνομα την προσφίλονος ἀγγελιοφόρου, δῆλοι τὸν συναντήσουμεν δικούσανταν. Καὶ πράγματι τὸ δνομα αὐτὸν ἔτηνεν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας.

— "Ο ἔνοντος τότε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θανατού, ἐπῆρχε τὸν δρόμον την προσφίλονος θαρρούσαν μοναρχούσαν δικούσανταν. Καὶ πράγματι τὸ δνομα αὐτὸν ἔτηνεν ἀπὸ τὰ λαμπρότερα τῆς μεσαιωνικῆς Γαλλίας.

— "Ιππότα, είπε διαρρόνος, θὰ δεχθῆτε νὰ σας φιλοξενήσουμε ἀπόψε στὸν πύργο καὶ νὰ παρενθεθῆτε αὐτῷ στὴν κηδεία τοῦ κόμητος;..

— Θὰ φύγω μπούψε, φίλε μου, ἀπάντησε στὸ πότη Μπαγιάρο, καὶ πρέπει νὰ μὲ συνοδεύσετε... "Οσ δίποτε δικαία καὶ τιμία κι' δὲν είναι νὴ λύπη σας δὲν πρέπει νὰ παραδοθῆτε δλοκλήρος σ' αὐτήν... 'Ο κόμης Γασπάρο θὰ κατεβῇ χωρὶς ἔσπες στὴν τελευταία τουν κατοικία.

— Μὰ δὲν είναι αὐτὸν τὸ μόνο καθῆκον πον μὲ κρατίεις ἔδω, εἰπε δ νέος.

— "Εχετε καὶ κανέν' ἄλλο καθῆκον;

— Ναι, υπάρχει σ' αὐτὸν τὸν πύργο μια δοτυχικήν κόρη, μᾶλιστανη δρφανή, τῆς δόπιας είμαι μηντσήρ...

— "Η 'Αρτεμίς Βιλλανδρώ;

— Μάλιστα. — Τὴν ἀγαπῶ.. "Ο πρῶτος ἐρωτικὸς παλμὸς ποὺ ἔνοιωσα στὴν καρδιὰ μου ήταν γι' αὐτὴν λι.. Μπορῶ νὰ κάνων ἀκόμα μαγαλείτερη τὴ θλιψη της, φεύγοντας εξαφανίαν ἀπὸ κοντά της... Μπορῶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψω μόνη χωρὶς ἔνα προστάτη, χωρὶς ἔνα φίλο.. 'Ω, θὰ ηταν πολὺ σκληρό αὐτὸν... 'Ιππότα, πέστε μου καὶ σεῖς τι πρέπει νὰ κάνων;

— "Ακούστε, φίλε μου, ἀπάντησε, δὲ πρόσωπος στέκεται ο Θεός.. 'Αλλὰ μετά τὸ Θεό δρχεται δι βασιλεύς.. 'Η οἰκογένεια είναι σὲ τρίτη μιλία. Λοιπόν τοῦ βασιλεύος σᾶς περιμένειν.. δ στρατος μας συγκεντρώνεται... Σὲ δυά δημητρίους τοῦ πολὺ μέμποσθαντακή μας πρέπει νάρχη περάσει τὰ σύνορα.

— 'Ακούγοντας τα αὐτότηρα αὐτὰ λόγια τοῦ ιππότου, δι βαρδώνος κατούντας.

— Δυστυχισμένην "Αρτεμίς! ψιθύρισε καὶ ἔνα δάκρυ, ποὺ μηδούσε νὰ τὸ συγκρατήσῃ κύλισην ἀπάνω στὰ μάγοντα του. 'Ο Μπαγιάρο, βλέποντας τὸ δάκρυ αὐτό, εἰπε.

— "Η ξωὴ, φίλε μου, είναι τεμπάτη ἀπὸ θυσίες..."

— "Ω ιππότα Μπαγιάρο, ψιθύρισε τότε δι νεαρός βαρδώνος, τὰ λέτε αὐτὸν γιατὶ φαίνεται δι ποτὲ σας δὲν ἀγαπήσατε, ποτὲ δὲν ὑποφέρατε..

— "Ω, νέε μου! ἀπάντησε τότε δ ἀπρόμητος καὶ ἀφεγάδιστος ἐκεῖνος ιππότης. Κι' δὲ παχής θάρρωνας έπεισε τὸν προστατέψυ τὴν καρδιά μας ἀπὸ τὸν Εμπατα, (Άκολουθα)

